

© 2002, Editura „AULA”

S.C. AULA MAGNA S.R.L.

O.P. 14, C.P. 13.67, Brașov 2200

Tel/fax: 0268/31.86.47

Tel: 0268/32.66.47

www.aula.ro

www.texte.ro

Redactor: Anca Dumitrescu

Corecțură: autorul

Tehnoredactare: Viorel Ciama

I.S.B.N. 973-8206-66-9

ALEXANDRU MUȘINA

ȘI ANIMALELE SUNT OAMENI !

(poezii pentru copii între 3 și 103 ani)

A U L A

Cum ar fi carne, piele, coarne, gheare,
 De-abia acum sunt puse realmente în valoare,
 Inclusiv prin prelucrare.
 (Ați observat ce elegant
 Sculpează unii oameni colții de elefant?)

Trei: animalele handicapate,
 Pe cale de dispariție,
 Care, altfel, ar muri împușcate
 Sau de inaniție,
 Sunt protejate
 În rezervații și parcuri naturale.

Nu mai vorbesc de cele care,
 Privilegiate,
 Sunt ținute pe băutură și mâncare,
 Ba chiar îngrijite
 De oameni, doar pentru a fi privite
 și fotografiate.
 (Unele specimene
 Sunt mai celebre decât starurile hollywoodiene.)

În fine:
 Se mai găsește și câte unul ca mine
 Care să le scrie
 Câte o poezie.

CUPRINS

Pixurile	5
Ananasul domnului Hipopotam	7
Problema veveriței	9
Migrena	11
Elefantul și Trabantul	13
Apiculțorul	15
Dilema crocodilului	18
Sonetul babuinilor	21
Marele Cocoș Roșu	23
Vulpea precupeată	27
Nea Arici	29
Bucătăreasa	30
Pilotul amator	32
Domnișoara Gărgăriță	33
Tânțarul armăsar	34
Domnul Giraf	37
Ipohondrul	38
Leopardul	41
Doamna Brosvary	42
Maestrul	44
Şoferul de taxi	47
Familia Pangolin	48
Supercampionul	50
Greierele corigent	53
Podul și miriapolul	54
Domnul Bâtlan	56
Talentul ascuns	58
Rinocerii	60
Motanul scriitor	63
Leneșul	64
Balena H	67
Musca balerină	68
Gagademicianul	69
Maimuța și omul	71
Legea termitei	73
Cărămidă	74
Pe vremea lui Diplodoc	75

„ – Tu, de ce ai omorât melcul? Nu știai că și el e om?!
– Ba nu, melcul nu e om! E el melc. E plin de microburi pentru că umblă toată ziua prin c...turi.
Mi-a zis mie mama mea , care e doctoriță.
– Ba nu, ba nu! Și animalele sunt oameni!”

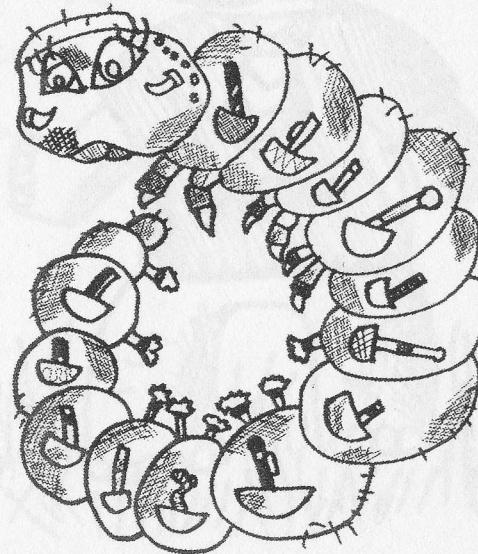
Un băiat și o fetiță, în grădina din spatele blocului

PIXURILE

Omida are
O sută de buzunare
Și-n fiecare
Câte un pix de altă culoare.
(Și - culmea! - scriu toate).

Dar, din păcate,
Omida nu știe
Să scrie.

Și n-are nici hârtie.

ANANASUL DOMNULUI HIPOPOTAM

Domnului Hipopotam,
Un domn pofticos și gras,
I-a crescut în nas
Un ananas.

Se gândește: „Ce-am
Eu de făcut?
De-mi șterg nasul
Sau strănut,
S-a dus ananasul!

Dacă-l las în pace,
Poate că se face
Maaare și se coace....

Deși mă mănâncă
Nasul,
Tare-mi place
Ananasul“.

PROBLEMA VEVERIȚEI

Veveriță știe să numere
Numai până la trei,
Deși are nuci și alune
Câte vrei.

Nicicând nu le poate ține socoteala:
Tot numără până la trei,
Și iar până la trei,
Și iar până la trei,
Și iar până la trei...
Până o apucă amețeala.

Căci veverița-i foarte ordonată
Și, deși neșcolarizată,
Tine mult la ordine și disciplină.
(De fapt, nici nu-i de vină
Că n-a fost primită în clasa întâie:
Ea s-a dus
Să se înscrie,
Dar i s-a spus
Că e prea mică de statură
Și că, deocamdată, n-au bânci pe măsură).

Și tare ar vrea
Să știe
Și ea
Câte alune și câte nuci are în magazie.

Așa încât, și-a luat inima-n dinți
Și, trecând peste prejudecățile ambilor părinți,

S-a dus la doctorul Huhurez,
 Doctor în logică și filosofie
 Al Universității Saint Tropez
 (Care, fiind filosof, pe toate le știe).

Doctorul a dat
 Din umeri, încurcat:
 „Mergi la inginerul Kastor,
 Astă-i o chestiune pragmatică...
 Știi, eu sunt doctor
 În axiomatică“.

Inginerul, un ins mai degrabă tăcut,
 Dintr-un cadru de lemn și câteva bețișoare
 I-a făcut
 O socotitoare.

O socotitoare cu nuci și alune.
 Acum veverița știe
 Să numere, să scadă și să adune
 Până la zece.

Și, oricui trece,
 Îi spune:
 „Știi, doctorii în filosofie,
 Deși rari,
 Sunt foarte necesari:
 Dau întotdeauna sfaturi bune“.

MIGRENA

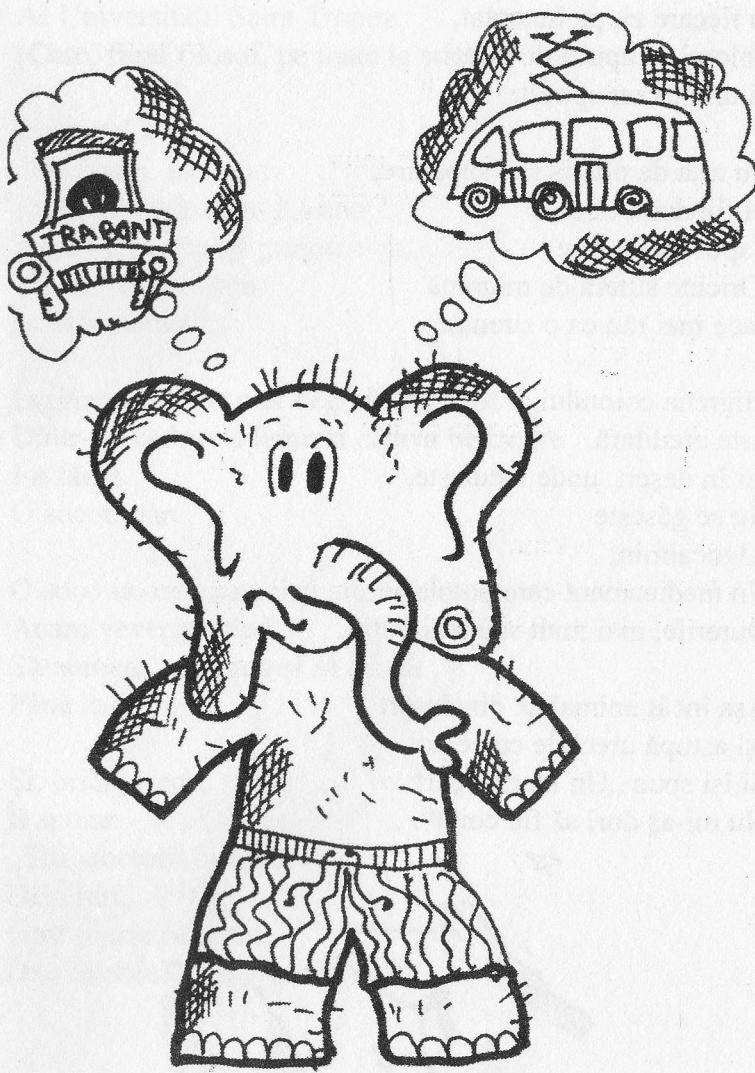
În fiecare zi, pe înnoptat,
 Cioiotul se apucă de urlat
 Și urlă ca un apucat.

Nu urlă de plictis sau supărare,
 Ci fiindcă-l doare
 Capul foarte tare.
 (Oricine suferă de migrenă
 Face mai rău ca o sirenă).

Migrena coiotului, o formă rară,
 Este ereditară.
 Iar în deșert, unde locuiește,
 Nu se găsește
 Algocalmin,
 Un medicament care potolește
 Durerile, mai mult sau mai puțin.

Așa încât animalele din deșert
 Își astupă urechile cu ce pot
 Și își spun „Un lucru e cert:
 Nu mi-aș dori să fiu coiot“.

ELEFANTUL ȘI TRABANTUL

Un elefant
Și-a cumpărat un Trabant
Ca să meargă cu el la servicii.

Dar, vezi, Trabanturile-s prea mici
Ca să-ncapă-n ele și să stea elegant
Un ditamai
Elefant.

Așa că elefantul
Și-a vândut Trabantul
Și merge la servicii cu tramvaiul.

Vezi, de-aia-i
Aglomerație în tramvai,
Că, dimineața, n-ai
Unde s-arunci un pai.